

† I. I. MOȚA și V. MARIN Comandanți Legionari morți pe câmpul de onoare, luptând pentru cruce și pacea creștină IN SPANIA

Suferință și prigoană ca la sfârșitul lumii.

Legionarii luptă și mor îmbrățișând pe Domnul Hristos țintuit pe cruce, pe care-l împușcă în OBRAZ oștile SATANEI din SPANIA.

Lumea aceasta și pământul, pe care s'a sbătut din leagăn și până la mormânt atâtea rânduri de oameni, așa după cum ne sbuciumăm și noi în vremea de față, vor avea un sfârșit. Tot ce-a avut un început are și un sfârșit.

Despre vremea când se va petrece acest sfârșit, Mântuitorul Hristos a spus, că va fi atunci, când „vă vor da să fiți chinuși și vă vor omorâ și veți fi urâți de toate neamurile „pentru numele meu. .... atunci va fi un necaz așa de mare, cum n'a fost niciodată dela începutul lumii până „acum și nici nu va mai fi”. *Evg. Matei Cap. 24*”.

De ani de zile, dela războiu și până acum, milioane de creștini au suferit și-au murit pentru faptul c'au crezut și nu s'au lepădat de Mântuitorul Hristos.

Asupra creștinilor, peste care stăpânesc, „antichriștii roșii” s'au revărsat atâtea necazuri și așa dureri, pe care mintea omenească n'a fost în stare să le gândească dela începutul lumii și până acum.

Iată aci, în afară de toate sălbăteciile ce le-am aflat până acum, că se petrec în Spania, grozăvia arată prin scrisorile trimise de fericitul nostru comand. Vasile Marin și publicate în „Porunca Vremii” :

La Legația Spaniei din Portugalia; „In salon se mai găsesc de asemenea multe doamne — mame sau bunice de ale tinerilor — și câțiva domni fatunecați și bravi, toți refugiați din Barcelona, unde dacă mai întârziu câteva zile, erau cu toții împușcați.

Ceiace povestesc bieții oameni este aproape cu neputință de redat

(Urmare în pag. 2-a)

Deci n'am mergo că luptăm în Spania, s'er părea „s'am uitat detorința noastră față de Dumnezeu în al cărui obraz se trage azi cu mitraliera” ION I. MOȚA

† ION I. MOȚA plin de durere rostește ultimul cuvânt în fața tropului ne înșuflețit a lui Hrist. Solomon.

Suferință și prigoană ca la sfârșitul lumii

(Urmare din pag. 1-x)

Bestia bolșevică; Vrăjmură din carnea propriului copil.

Rețin numai un fapt: între prizonierii luați de comuniști se află și un bătrân industrial un om foarte cumsecade și un patron cinstit și respectos față de drepturile lucrătorilor pe cari îi întrebuința.

După vreo două săptămâni de prizonierat, bietului bătrân i-se reduce complet hrană și este ținut zile fără pic de mâncare.

În sfârșit i-se aduce un șnițel, pe care omul îl mănâncă cu mare poftă. Imediat după masă comuniștii îi spun că șnițelul fusese preparat din carnea fiului său, prizonier și el în altă parte a orașului.

Aproape înecunit, bătrânul refuză să creadă, atunci i-se aduce, proaspăt uole, cadavrul fiului său, și i-se arată locul din pulpă, de unde se tăiasse friptura.

În stare de acest prăpăd de suferință omenească bestiile comuniste distrug tot ce găsec în cale, tot ce poate fi semn de credință și evlavie creștină.

„Trag cu mitraliera în obrazul lui Dumnezeu” scrie părinților săi, mâna în veci regretatului Ionel I. Moța. Trag la țintă bestiile roșii, în spini de pe fruntea blândului Mântuitor crucificat pentru păcatele lumii. Nu se poate și-au zis legionarii, să stăm nepăsători; în clipa în care Satana se ridică împotriva lui Dumnezeu, este un mare păcat, un păcat de trădare, împotriva lui Dumnezeu, chiar când stai și privești cu brațele încrucișate, a spus Capitanul. Trebuie să mergem acolo, să luptăm și noi împotriva draconilor fugiți din iad și îmbrăcați în carnea omenească a comuniștilor.

Lupta dusă de legionari în Spania a rămas pagini de glorie neștearsă de neamul românesc.

Povestesc răniții de prin spitale, cu inflăcărare despre vitejiile nemăintâlnite până la figurile de legendă ale legionarilor români.

Ziarul „Le Franciste” publică din „El Diario de Lisboa” o scenă de mare eroism povestită de un rănit sârb care a luptat alături de I. I. Moța și Vasile Marin în bandera 6 „El Tercio” și care se află internat într-un spital la Salamanca.

În toată înaintarea pe care o făcusem înainte de sărbătorile Crăciunului, Moța dăduse dovadă de o splendidă inflăcărare care confirmă ideile mele mai vechi despre eroismul Românilor, luptători desăvârșiți mai ales la baionetă.

„Primesc ordin de înaintare, Străbatem focul barajelor. Cu mari pierderi înaintăm 1 jum. km. și ocupăm al treilea rând de linii înamice, din fața SAINT MARTIN-ului, unde suntem oprți de o puternică și uelgătoare canonadă și de mitralierele roșilor ascunse în toate casele de pe liziera satului.

Nu se poate tolera batjocorirea lui Dumnezeu

„La chiar marginea satului se înalța o biserică. În turnul bisericii, comuniștii instalaseră trei mitraliere cu cari obstaculau orice mișcare a noastră. Așteptam noul ordin. Moța era extrem de surscitat însă... Se agita sub gloanțe și spunea mereu: „CUM SE POATE SA TOLERAM BATJOCORIREA LUI HRISTOS? MITRALIERELE PANGARITORILOR LUI HRISTOS IN CHIAR CASA LUI?”

„Dela o vreme Moța nu mai avea liniște. Se duce la comandant și-i cere voie să înainteze cu câțiva oameni până la

Model de purtare față de părinți și de Dumnezeu

Dăm mai jos ultima scrisoare a lui Ion I. Moța adresată părinților săi, care va servi drept model de purtare față de părinți și față de Dumnezeu tuturor generațiilor ce vin după cei cari au învățat să moară pentru Dumnezeu.

Iubiți Părinți,

Suntem de 4 zile pe vapor, iar mâine debarcăm la Lisabona în Portugalia de unde apoi plecăm în Spania...

De sigur ați aflat, că dorim să luăm și noi parte câțiva timp la lupte, cam o lună de zile, căci pe atât ne-a țărnut Corneliu termenul, fiind vorba de un semn viu de unire creștină a tinerilor a două neamuri.

Cea mai mare grijă și tulburare su-

fletească a mea, în acest admirabil și înăreț drum, este grija de scumpa mamă și iubitul tată.

Mă tem că prea vă veți lăsa copleșiți de îngrijorări, și, negreșiți, după o viață deasă de încercată, numai așezându-vă poveri sufletești, nu ar trebui să mai aveți. Așa fi cel mai fericit să pot avea dela iubiiți părinți o veste, că grijele mele nu sunt înfemețate, și că, răzimați de dragostea pentru Cruce și creștinătate, găsiți îndestulătoare putere sufletească, pentru a putea purta grija aceasta ce nu se poate înconjura, dar a fi chiar mulțumiți că fiul vostru se află pe un asemenea drum de onoare și de datorie...

Biserică și să forțeze pe roșii să abandoneze. Comandantul îi privește nelcrezător. Însemna moarte sigură. Toluși cum mitralierele din turnul Bisericii stăteau în coasta înaintării noastre, îi dă 12 oameni.

„Atât așteaptă Moța. Se avântă vijelios, putând abia să fie urmat de însoțitorii lui. Il urmărim și-l sprijinim cu mitralierele noastre, îndreptate spre pozițiile roșilor.

„Căd în înaintare, unul după altul, 5 dintre tovarășii lui Moța. Până la Biserică mai ajung patru. O lupă corp la corp se angajează cu cei opt maraziști cari străpuiaru la picioarele turnului bisericii. Moța și cu un alt tovarăș de lupă pătrund în turn. Mitralierele roșii nu mai făcânesc. Comanda capitanului nostru ne face să sârim din adăposturi, și să înaintăm. Am cucerit poziția înamică! Biserica este în stăpânirea noastră. Din eroica expediție n'a mai rămas însă în picioare decât Moța și un singur monarchist rus.

„Victoria este a noastră și Moța e fericit că a scos pe pângăritorii lui Hristos din Biserică.

Cum a luptat și murit Ioan Moța.

Ziarul „El Naclon” povestește pe larg despre luptele nemaiomenit de inverșunale ce s'au dat în jurul localității Mahadahonda din vecinătatea Madridului.

„Spitalele din Toledo sunt pline de răniți căzuți în groznicile lupte ce s'au purtat între Bandera 6 Tercio în care luptau și legionarii români, și Divizia roșie internațională prevăzută de 80 tancuri de proveniență sovietică.

Răniții povestesc, că în fața lor se găsea batallionul roșu Dumitrov; în timp ce primele șiruri de trăgători din bandera 6 se găsea la 100 metri de marginea satului apărat cu îndârjire de bolșevici, de odată au apărut peste 30 tancuri rusești cari împrocând cu mitralii pe neționaliști, au reușit să pătrundă în rândurile lor.

„Moralul voluntarilor, ale căror rânduri se răreau cu fiecare clipă, începu să se clatine.

Atunci deodată, cu un strigăt

Așa au luptat și-au murit pentru pacea creștină ce-a fost mai bun și mai de preț din „Legiunea Arhanghelului Mihail”.

Așa au murit I. I. Moța și Vasile Marin pe frontul naționalist și creștin din Spania.

Acum, fiindcă sacrificiul scumpler noastre comandanti I. I. Moța și V. Marin întrece în măreție și însemnătate tot ce-ar fi putut face cel puțin 20.000 de legionari, aceștia din urmă sunt datori, absolut datori, ca la grea cumpănă pentru neam, Legiune și Capitan să facă aici în țară, ceace ar fi fost în stare, să facă I. I. Moța și V. Marin.

cari stăpâni infernul, se ridică în picioare, disprețuind moartea care venea din toate părțile, un tânăr voluntar român (I. I. Moța) slăbuț și cu fața supție, dar cu ochi scânteietori și cu gestul hotărât, la comanda, în locul ofițerilor cari căzuseră, dând ordine într-o Spaniolă amestecată cu cuvinte franceze.

Se desprind mereu cuvintele: Spania, Hristos.

Este un moment de sguduire, de redeșteptare la eroism.

Moralul voluntarilor se reface fulgerător, întră imediat în acțiune aruncătoarele de flăcări împotriva tancurilor, canonada naționalistă se intensifică; în fine puținele tancuri sovietice rămase nealifuse se retrag în panică. Tânărul voluntar, care luase comanda cade însă străpuns de o schijă, în momentul în care se ridică pe parapetul tranșeei sovietice cucerite.

El cade pronunțând cu o ultimă sforțare de voință cuvintele: „Romanie, Espagne, latinité, Crist”.

La riscul nostru, la jefa noastră din dragostea pentru Hristos, vom fi fericiți a afla că și al noștri iau parte prin bărbăția de a trece prin câteva zile grele, și a nu ne lăsa copleșiți căci ar părea că ne-au făcut să uităm datorința noastră către Dumnezeu, în al cărui obraz se trage azi cu mitraliera, și datorința față de Neamul nostru a cărui soartă atârână și ea atât de mult de lupta hotărâtoare care se desfășoară azi în Spania...

Nelinștea mea e mai mare pentru părinți, căci Iridenta (soția sa) fiind mai tânără, și mai voinică fizicește, învârește o ajută să treacă mai ușor zburătorul și greutățile, pe cari le aporește adeseori închipuirea... Sunt foarte bucuros că ea, care la plecarea mea, bănuia lucrurile acestea, a fost cu-

ragioasă, văzând că își gte stăpâni simțământul, pentru a se implini datori...

Trebuie să mai adaug, spe a înălțura orice judecăți greșite, că cu n'am fost trimis de niminea în Spania ca să i se facă vre-o răspundere pentru asta, ci că eu singur am avut, cel dintâi, gândul și dorința de a lua parte la aceste lupte, pentru care am cerut și am primit aprobarea șefului nostru, mărginit el această aprobare la numai o săptămână de zile. Nici odată n'ay fi primit de la înlocuitor prin altcineva, căci șeful meu își cerea și-mi cerea împlinirea acestei datorii, pe care am și dus-o la îndeplinire. Nu e adevărat, ce spuneau unii, că rămas în țară, puteam fi mai de folos, și eu și soții căți am luat acest drum, — luptei de acasă.

Gândurile noastre
Sufletul nostru.

Sunt generații cari nu cunosc ce-i viața liniștită, generații care s'au sortite dintr'un început să treacă prin grele și nesfârșite încercări și generației noastre i s'a făcut din belșug această onoare fiindcă onoare este să treci prin câte a fost sortită să treacă ea.

Noi trăim fapte pe care decât le-am citi, ni s'ar părea basme, fapte care prin măreția lor trec peste noi direct în istorie.

Și moartea eroică, moartea de legendă a legionarilor Moța și Marin pe pământul însângerat al Spaniei e fapta care se integrează definitiv în istoria neamului nostru și-a Bisericii Creștine a căror apărători au fost și pentru care au înțeles să moară.

Jertfei lor, curatei lor jertfe, de i-am adăuga ceva, i-am micșora valoarea, ei au murit cu adevărat moarte de eroi departe de țara lor dragă, dar aproape de Dumnezeu pe care L-au înțeles și L-au urmat pe drumul suferințelor.

Acolo în Spania vechilor cetății nebunilor comunistă s'a ridicat din nou să răstignească pe Cristos, iar legionarii români au plecat ca'n legendă să ducă jertfă înrolându-se voluntari apărători ai Crucii și Bisericii Creștine.

Fie jertfa lor semnul marilor biruinți care s'au vrut totdeauna pecetluite cu sânge de eroi, iar pentru cei din viață, pentru cei rămași dincoace de bariera morții, o școală nouă, școala lepădărilor de cele pământești, școala care înalță și arată sensul adevărat al vieții creștine.

Iar, eroilor Moța și Marin, să închinăm gândurile noastre, viața noastră, sufletul nostru și oridecâte ori vom fi la răscruci de drumuri, exemplul faptei lor îndreptar pentru noi.

Ing. I. Blănaru

Lumină peste veac

Se sdruncină din temelii firea și se zămislesc orizonturi.

În noaptea păcatului în care ne-am afundat, se aprind stele călăuzitoare spre mîntuire.

Plecați genunchii și primiți duhul Bunei-Vestiri a lor.

Pe pământul depărtatei Spanii, două suflete — sfințite prin credință și deplină jertfă întru apărarea Crucii — părăsesc pentru totdeauna verdele trupului lor și urcă spre ceata cerescului Arhanghel.

Ioan Moța și V. Marin au intrat în viață.

Măreția actului săvîrșit nu poate fi cuprins de strămtimea înțelegerii noastre. Istoria îi va așeza în fruntea mucenicilor eroi ai Neamului.

Pămînteasca lor viață, prin descătușarea de tot ceea ce ar fi putut fi omenesc, va forma idealul generațiilor de mâine și steag celor de astăzi.

Deschideți sufletul vostru și-a-prindeți candela credinții pentru că'n sanctuarul acesta să primiți duhul lor.

Legiuni verzi, ale vieții celei noi, ridicați fruntea și priviți-vă comandanții ce plutesc ocrotitori deasupra destinului românesc.

Cu aripile lor vor avânta lupta voastră spre mîntuire.

Căpitanul vă are pe voi — legătură cu pământul; îi are pe Ei — legătură cu Cerul. În fața lui toate oștile lui Satan se vor sfărîma ca nisipul mării.

În noaptea păcatului în care ne-am afundat se aprind stele călăuzitoare spre mîntuire.

Se sdruncină din temelii firea și se zămislesc orizonturi.

Ziua învierii se apropie. Fiți pregătiți!

S'a aruncat acum — lumină peste veac..

Ion Diaconu-Trotuș

Biruința morală pe care noi o vom câștiga în Spania, — cu orice jertfă, — va fi mai mare pentru lupta națională, decât tot ce am mai putea face în restul vieții noastre, ba și dincolo de ea. Acesta e adevărul.

Pe la începutul lui Februarie cu ajutorul lui Dumnezeu, vom porni înapoi spre casă..

Încă odată vă rog din tot sufletul, să nu vă lăsați pradă îngrijorării. Omul doar nu a fost născut pentru a trăi numai de cât un număr nu știu cât de ani, — ci pentru a se apropia de Dumnezeu prin faptele vieții sale!

Vă sărut mâinele cu toată dragostea și vă rog, nu-mi tăgăduiți ferocitatea și vă știți curajoși și senini, primind bărbătește și cu țara pe care și-o dați credința în Dumnezeu, toate greutățile

cu care Dumnezeu a cinstit familia noastră, cerându-i sprijinul ei pentru împlinirea dreptății și a Dumnezeieștii Lui așezări.

Vă îmbrățișez cu mare dragoste, mulțumire și recunoștință, pentru toate jertfele sufletești și materiale, pe care o viață întreagă, neîntrerupt le-ați făcut pentru sufletul nostru..

Al vostru iubitor, IONEL

(Pe vaporul „Monte Olivia” spre Portugalia, — 1 Decembrie 1936)

**Cine știe să moară
Nu va fi rob niciodată**

Cei ce-au căzut uciși de gloanțele dușmane Pășesc în rând cu cei ce-au rămas

Ce fruntea sus, păși-vor înainte,
În jurul steagului fălăitor,
Legionarii sacrificilor sfinte,
Ducând și mai departe crezul lor.

Nici așduri reci de temniță, nici sânge
Nu-i vor putea opri din calea lor;
Căci noua viață nimeni nu o poate strănge
În falnicul ei marș biruitor.

Să strângă frontu-acei ce vor să moară
Pentru salvarea întregului popor,
Veniți, o Românie nouă să răsară
Din jertfele de sânge a tuturor.

Drapelul sus și rândurile strânse,
Legiunea trece'n viu și aspru pas.

Cei ce-au căzut uciși de gloanțele
dușmane,
Pășesc în rând cu cei ce-au rămas.

Din calea legionarilor, în lături,
Loc faceți la ai noștri luptători.
Spre Gardă se îndreaptă zeci de mii
de glasuri,
Cu dor de altă viață'n viitor.

S'a dat acum semnalul cel din urmă
De luptă sufletul ni-e pregătit;
Curând vor falăi a'noastre mândre
flamuri,
Robia noastră va avea sfârșit.

Eroi au fost, Eroi sunt încă...!

„Sus cogetul și firea
Sus frunți legionare,
Plecarea în durere
E pentru inimă care,
Nu știu ce o credința
Golgota — Biruința.

Îată cuvintele și simțemintele ce trebuiesc rostite de oricine are sufletul de adevărat român în fața supremei jertfe, prin care eroii Ionel Moța și Vasile Marin au arătat calea gloriei veșnice, dovedind încă odată, ce izvor nesecat de virtuți este Neamul Românesc.

Orice tânguire, ca și orice discuție asupra actelor Lor, este o profanare a memoriei, o dovadă în plus a nemerniciei noastre.

Paharul mîntuirii L-au sorbit din plin, spre slava Lor și pilduire măreață în aceste zile de lașitate și trădare.

Nu interesează unde au depus suprema jertfă, deși locul este simbolic pentru Neamul nostru, ci scopul.

La înțeleptele cuvinte rostite de M. S. Regele Carol al II-lea sub Arcul de Triumf, cu ocazia sfintirii lui: „Trecătorule, întreabă-te ce ai făcut pentru această Țară și pentru acest Neam”, Ionel Moța și Vasile Marin, au dat răspunsul cei din tîi, cu prudența vieții lor, pilde legendare.

Simbolică jertfă a Neamului, pe pământul pe care a văzut lumina zilei Impăratul Traian, cîitorul țării noastre și întemeietorul Neamului Român.

De acum, pe sfînta dreptate

No-ai însângerat astana?
Nu voi avea iubănda!
Hristos este oana
Și Neamul rădăcina
Din care se nase veșnic
Eroii legendari.

se cuvine, ca trecerea acestor Eroi spre locul de veci, să se facă pe sub Arcul de Triumf, mărturie de abnegație în supremă jertfă pentru Hristos, Neam și Rege.

Iar de nu se va găsi și pentru ei Crucea albastră a vitejiei, să se găsească din cei ce o poartă, care ca un suprem omagiu camaraderesc, să le-o depună Eroilor de azi și Neamului.

Este prilejul cel mai nemerit, ca să se dea cea mai impresionantă lecțiune tuturor românilor, tineri și bătrîni, mai ales pentru vremurile de azi.

În fața sicriilor ce încă nu le-a înghițit pământul, să ne amintim cuvintele Mîntuitorului cînd urca drumul Golgotei: „Nu mă plîngeți pe Mine, ficele Ierusalimului, ci plîngeți-vă pe voi și pe copiii voștri”.

În aceste împrejurări și pentru aceste vremuri, aceste cuvinte se pot tîlmăci astfel: „Nu-i plîngeți pe eroii Ionel Moța și Vasile Marin, Români și Românce, ci să ne plîngem pe noi și pe copiii noștri, față de lașitatea corupției și trădarea ce ne-a cuprins.

Preamărind jertfa celor doi eroi, să ne ridicăm cu sufletul și faptele la înălțimea exemplului lor, pentru Hristos, Neam și Rege.
I. ANGHEL

